

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 522/2022
07.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Губеринић, адвокат из ..., против туженог Клиничко болнички центар „ Др. Драгиша Мишовић-Дедиње“, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3457/20 од 16.04.2021. године, у седници одржаној 07.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3457/20 од 16.04.2021.године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3457/20 од 16.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3868/18 од 23.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да јој на име разлике између исплаћене зараде и минималне зараде, исплати наведене месечне износе за период од августа 2015. године закључно са јануаром 2019. године, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до коначне исплате, као и да на наведене износе у корист тужиле уплати надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Београд, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 49.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3457/20 од 16.04.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу

члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе и због битне повреде одредаба парничног поступка .

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. О праву тужиље на исплату разлике између исплаћене зараде и минималне зараде прописане одредбом члана 111. Закона о раду, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Тужени указује на постојање другачијих одлука, међутим другачија одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Указивање у ревизији на учињене битне повреде поступка пред другостепеним судом не представља разлог због кога се посебна ревизија може изјавити. Из тих разлога ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије туженог не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за туженог, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору ради исплате разлике у заради, поднета је 17.12.2018. године, а вредност предмета спора је 216.342,96 динара.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, у парницама из радних односа ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових спорова, примењује се општи режим о допуштености ревизије, према вредности предмета спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско- правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како се у конкретном случају ради о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић